

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: **a) Bytové družstvo Xaveriova 37**, se sídlem Xaveriova 37, Praha 5, a **b) JUDr. N. K.**, oba zastoupeni JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) GEOSAN SIGMA, s. r. o., se sídlem Karlovo náměstí 28/559, Praha 2, zastoupena JUDr. Zdeňkou Maršíkovou Nocarovou, Ph.D, advokátkou se sídlem V Jirchářích 4, Praha 1, 2) MUDr. J. M., 3) Lidové bytové družstvo Praha 5, se sídlem V Cibulkách 22, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2009, čj. S-MHMP 370541/2009/OST/Če, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení 1) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, čj. 5 Ca 209/2009 – 118,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) **je povinna** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 4.175 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce.

V. Osobám zúčastněným na řízení ad 2) a 3) **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Dne 31. 1. 2008 podala společnost GEOSAN SIGMA, s. r. o. (dále jen stavebník nebo stěžovatel) žádost o umístění souboru staveb 10 bytových domů na pozemcích v k. ú. Smíchov v Praze 5. Dne 9. 2. 2009 rozhodl Úřad městské části Praha 5 jako stavební úřad o umístění požadované stavby označené jako „Výstavba bytových domů Na Pláni“. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání mimo jiné též oba pozdější žalobci. Odvolání žalobců žalovaný zamítl výrokem I. svého rozhodnutí ze dne 24. 8. 2009 a napadené rozhodnutí potvrdil. Ve svém rozhodnutí se ztotožnil se všemi závěry stavebního úřadu.

[2] Městský soud k žalobě rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem zrušení správního rozhodnutí byla především nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

II.
Stručné shrnutí kasační stížnosti a vyjádření žalobců

[3] Stavebník (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. V ní především namítá nepřezkoumatelnost rozsudku. Neplyne z něj dle stěžovatele, proč vlastně rozhodnutí žalovaného zrušil. Rozsudek je prý nepřezkoumatelný, nejasný, nesrozumitelný, tedy zjevně nezákonný. Není jednoznačné, které žalobní body byly shledány důvodnými a které nikoliv. Stěžovatel dále uvádí konkrétní příklady textu rozsudku, kterým nerozumí. Není ani jasné, proč soud rozhodl bez jednání. Případná nepřezkoumatelnost malé části rozhodnutí nemůže odůvodnit, proč soud nenařídil jednání.

[4] Oba žalobci obsáhle argumentují, proč není kasační stížnost důvodná. Současně upozorňují, že účastníci nevyslovili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Stěžovatel podle žalobců zcela ignoruje podrobné odůvodnění rozsudku.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); tvrzené vady, jimiž je soud povinen se zabývat i bez návrhu, byly součástí kasačních námitek, které posoudil tak, jak je uvedeno níže.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] První námitkou stěžovatele je, že soud rozhodl v rozporu se zákonem bez jednání, tedy námitka jinou vadou řízení před městským soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K tomu lze jen stručně uvést, že takovýto postup umožňoval městskému soudu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Právě z těchto důvodů městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Lze sice vskutku městskému soudu vytknout, že na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve svém rozsudku výslovně neodkázal, tato vada ale nemohla mít naprosto žádný vliv na zákonnost rozsudku. Navíc lze říci, že městský soud mohl rozhodnout bez jednání i kdyby snad toto ustanovení neaplikoval. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. totiž soud může rozhodnout o věci samé bez jednání mimo jiné tehdy, jestliže s tím účastníci souhlasí. Má se za to, že souhlas je

udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V této věci žádný z účastníků svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání nevyjádřil, třebaže výzva předsedy senátu obsahovala příslušné poučení podle § 51 odst. 1.

[8] Námitka je proto nedůvodná.

[9] Nejdůležitějším bodem kasační stížnosti je výtka nepřezkoumatelnosti rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z rozsudku prý neplyne, proč vlastně městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

[10] Nejvyšší správní soud tedy zvážil důvody, pro které městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného.

[11] Velmi obsáhlá žaloba obsahovala, s určitým zjednodušením, sedm žalobních bodů: (1) nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů; (2) nepřezkoumatelnost z důvodu nepřipojení projektové dokumentace; (3) rozpor stavby s územně plánovací dokumentací; (4) údajně chybějící podklady pro umístění stavby (výjimky dle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny); (5) tvrzení, že nebyly dodrženy požadavky na odstup staveb, a že žalobcům nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí; (6) rozhodnutí prý vydala osoba vyloučená z rozhodování; a konečně (7) žalobní námitka obsažená jen v žalobě žalobkyně ad b) tvrdící nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

[12] Z uvedených žalobních důvodů shledal městský soud žalobu nedůvodnou:

- v části bodu (1), kde žalobci dovozovali, že správní orgány se nepřezkoumatelně vyjádřily ohledně nesouladnosti hmoty a objemu stavebních objektů s okolní zástavbou [s. 5 rozsudku, část odůvodnění pod bodem c)];
- v bodě (2), podle něhož k rozhodnutí žalovaného nebyla připojena projektová dokumentace (s. 6-7 rozsudku);
- v bodě (4), podle něhož v dané věci chyběla výjimka dle zákona o ochraně přírody a krajiny (s. 10-12);
- v bodě (5) o údajném nedodržení požadavků na odstup staveb, respektive že žalobcům nebyla dána možnost seznámit se se souvisejícími podklady (s. 12-13);

  S pasáží na s. 13 polemizuje stěžovatel. Žalobci zde podle stěžovatele uspěli, není prý ale jasné, proč. K tomu zdejší soud uvádí, že z posledního odstavce vztahujícího se k bodu (5) plyne přesný opak toho, co tvrdí stěžovatel. Městský soud uzavřel, že správní orgány sice neseznámily účastníky se všemi podklady pro rozhodnutí týkajícího se odstupové vzdálenosti, to však nemohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí, protože tato otázka se vůbec nedotýkala práv žalobců.
- v bodě (6), podle něhož rozhodnutí vydala osoba vyloučená z rozhodování (s. 13-15);
- v bodě (7), tedy ve věci žalobní námitky žalobkyně b), podle níž není zřejmé, jak vlastně žalovaný rozhodl o jejím odvolání (s. 16 rozsudku).

Všechny tyto části rozsudku jsou naprosto srozumitelné a stěžovatel proti jejich srozumitelnosti vyjma shora uvedeného ostatně ani výslovně nebrojí.

[13] Naopak *na prvé čtení* vskutku není jednoznačně seznatelný význam pasáže na s. 6 rozsudku, druhý odstavec. Zde městský soud odpovídá na námitku nepřezkoumatelnosti ohledně odstupových vzdáleností: „*Rozhodnutí stavebního úřadu je podle soudu v této části poměrně nesrozumitelné (pokud dospěl stavební úřad k názoru, že odstupové vzdálenosti jsou splněny, proč poté v odvolacím řízení udělil výjimku?). Žalovaný jen odkázal na vydaná rozhodnutí o výjimkách a konstatoval, že požadavky vyhlášky jsou v tomto ohledu splněny, nicméně nebylo na místě žádat od něj podrobnější zdůvodnění s ohledem na to, že tato námitka se již vymyká z rozsahu, který účastníkům stavebního řízení vymezuje § 89 odst. 4 stavebního zákona (viz níže v bodu 5).*“ I tato pasáž je nicméně srozumitelná v kontextu s částí odůvodnění týkající se žalobního bodu (5), na který ostatně *výslovně* odkazuje. Je nepochybné, že městský soud sice relevantní pasáže rozhodnutí správních orgánů shledal nesrozumitelnými, tato vada však nemohla založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, neboť dle městského soudu námitky ohledně odstupových vzdáleností nespadaly do rozsahu aktivní legitimace žalobců (s. 13).

[14] Městský soud naproti tomu shledal *důvodnou* část žalobního bodu (1), podle něhož se žalovaný nevypořádal s některými zásadními odvolacími námitkami žalobců (s. 2 – 6 rozsudku).

[15] Konkrétně městský soud upozornil, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou o rozporu s územním plánem - nerespektování ochrany stávající souvislé urbanisticky významné plochy zeleně (s. 3 – 4 rozsudku). Městský soud upozornil, že žalobci v odvolání namítli, že neměl být aplikován oddíl 5 odst. 5 bod 4 vyhlášky hl. m. Prahy č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, ale bod 5 tohoto ustanovení (*nutno upozornit, což městský soud výslovně neuvedl, že se jedná o přílohu 1 cit. vyhlášky – pozn. NSS*). K tomu připojili žalobci podrobnou argumentaci. Městský soud dále stručně a jasně shrnul rozhodnutí žalovaného, který konstatoval jen tolik, že v územním řízení byla respektována jak značka PP, tak index zástavby D v ploše OC a OV. Městský soud pokračuje: „*Tím ale* [žalovaný] *nijak nereagoval na konkrétní námitky uplatněné v odvolání. Nevysvětlil, proč se v této věci má uplatnit oddíl 5 odst. 5 bod 4 vyhlášky hl. m. Prahy č. 32/1999, a nikoli bod 5 tohoto ustanovení, ani se nezabýval tím, zda při takto intenzivním plánovaném zastavění dané lokality, na něž žalobci poukazovali, je skutečně naplněn smysl, pro který byla značka PP do územního plánu umístěna. Žalobci přitom právě takto argumentovali proti závěrům stavebního úřadu a bylo úkolem žalovaného, aby tyto konkrétní pochybnosti žalobců vyvrátil, pokud chtěl setrvat na závěrech vyjádřených v rozhodnutí I. stupně.*“ Tato část odůvodnění je zdejšímu soudu naprosto srozumitelná. Nepřezkoumatelnost se vztahuje k celé námitce rozporu s územním plánem, nikoliv jen ne/respektování značek PP, jak předestírá stěžovatel.

[16] Dále v rámci bodu (1) městský soud dovodil, že se žalovaný vůbec nevypořádal s odvolací námitkou ohledně výpočtu koeficientu zeleně (s. 4 – 5 rozsudku). Městský soud k tomu zcela srozumitelně shrnul, že žalobci vyjádřili pochybnost o správnosti výpočtu koeficientu zeleně a podlažnosti, respektive nebylo jim jasné, jak stavebník k daným hodnotám dospěl. Stavební úřad, místo aby žalobcům vysvětlil, kde bude umístěna popínavá zeleň, jak byly výpočty provedeny a proč jsou správné, uvedl, že potřebné údaje

jsou obsaženy ve zprávě k projektové dokumentaci a že sám stavební úřad je považuje za dostatečné. Tím ale nebyla námitka žalobců vypořádána. „*To, že každý účastník může nahlédnout do správního spisu, ho ještě nezbavuje práva na to, aby se správní orgán zabýval jeho námitkami, a nesouhlasí-li s nimi, aby mu je vyvrátil řádným zdůvodněním, nikoli strohým odkazem na projektovou dokumentaci*“, uzavřel městský soud. Soud současně zdůraznil, že s touto námitkou se žalovaný vůbec nezabýval (s. 5 rozsudku). Rovněž tato část odůvodnění je zdejšímu soudu naprosto srozumitelná.

[17] Co se týče žalobního bodu (3), tvrdícího rozpor stavby s územním plánem, zde se městský soud pohyboval v okruhu otázek, které žalovaný nevyřešil přezkoumatelným způsobem (srov. k tomu bod [15] shora). Přesto se zde městský soud nad rámec nezbytně nutného vyjádřil též k argumentaci žalovaného, kterou ovšem vyslovil teprve ve vyjádření k žalobě (viz s. 8 odstavec čtvrtý rozsudku). Současně uvedl, že stavební úřad ani žalovaný nijak nereagovali na stanovisko Útvaru rozvoje hl. m. Prahy čj. URM 13621/06 ze dne 16. 2. 2007 k dokumentaci k územnímu řízení. Městský soud připustil, že toto stanovisko bylo poskytnuto ještě za účinnosti změny územního plánu Z 1000/00, která byla později zrušena rozsudkem NSS ze dne 30. 10. 2008, a stavební úřad tak rozhodoval již za změněných podmínek, v nichž bylo třeba posoudit soulad navrhované stavby s územním plánem v původním znění. Tím spíše však měl stavební úřad nebo žalovaný dle městského soudu vysvětlit, proč a v čem se změnil status posuzované lokality, a zda pouhým zrušením změny územního plánu Z 1000/00 se stal stavební záměr v lokalitě „Na Pláni“ souladný s územním plánem. Ze stanoviska Útvaru rozvoje hl. m. Prahy totiž lze usuzovat, že předtím záměr neodpovídal požadavkům územního plánu, neboť neumožňoval umístit v lokalitě uvedenou parkovou plochu. I tyto pasáže rozsudku jsou naprosto srozumitelné. Je evidentní, že přes pochyby stěžovatele se žalovaný bude muset vyrovnat i s dopadem stanoviska Útvaru rozvoje hl. m. Prahy. Dlužno dodat, že pasáž polemizující s vyjádřením žalovaného k žalobě (s. 8 – 10 rozsudku), byť nebyla v rozsudku nezbytná, snižuje možnou překvapivost příštího rozsudku městského soudu.

[18] Nejvyšší správní soud k právě uvedenému podotýká, že toto jeho „čtení“ rozsudku městského soudu v zásadě odpovídá též výkladu, který podává stěžovatel v kasační stížnosti pod bodem IV. Rovněž to svědčí o tom, že ve skutečnosti nelze o nesrozumitelnosti rozsudku vůbec hovořit.

[19] I tato námitka je proto nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[20] V žádném případě nelze s ohledem na výše uvedené hovořit o tom, že by rozsudek městského soudu byl „nepřezkoumatelný, nejasný, nesrozumitelný“. Právě naopak. Rozsudek je přehledně strukturován, zachovává logiku velmi komplexní a vnitřně strukturované žaloby. Neopakuje zbytečně a zdlouhavě pasáže, které nejsou pro věc významné, neobsahuje zbytnělé reprodukční pasáže, což je v praxi typický nešvar většiny rozhodnutí správních soudů. Jediný „nadstandard“, který v něm chybí, je stručně uvést na závěr každého žalobního bodu, zda je či není důvodný. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému nevznikly v průběhu řízení žádné náklady, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osobám zúčastněným na řízení ad 2) a 3) nebyla soudem uložena žádná povinnost; soud jim proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 5 s. ř. s. a § 120 s. ř. s.).

[22] Žalobci mají proti neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložili. Jde o náklady na právní zastoupení advokátem, a to ve výši 2.100 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu – vyjádření ke kasační stížnosti) a dále 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění do 31. 12. 2012. Částka 2.100 Kč se v souladu s § 12 odst. 3 zvyšuje o polovinu na 3.150 Kč. Celkem tedy částka přiznaná oběma žalobcům činí 3.450 Kč. Protože zástupce žalobců je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění k 1. 1. 2013 (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty činí 725 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti, na kterou vznikl nárok žalobcům, tedy činí 4.175 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu